

פתח האהל. וְכָתִיב, (שמות יב) וּפָסַח יְהוָה עַל הַפֶּתַח [קסא] שפירושו שז"א פסח ובא על המלכות הנקראת פתח (רמ"ק). וְכָתִיב (תהלים קיח) פֶּתַחוּ לִי שְׁעֵרֵי צְדָק וְגו' דהיינו שצדק שהיא המלכות היא שער ופתח שדרכה אפשר להעלות לשאר הספירות (רמ"ק). עֵינַיִם: דְּכָל עֵינַיִן דְּעָלְמָא (דף ע"ב ע"א) לְהֵאֵי פֶתַח מְצַפֵּאן ומש"כ עינים פירושו שכל עיני העולם מצפים ומחכים לזה הפתח שהיא המלכות בכדי לקבל ממנה את השפע ומש"כ. אֲשֶׁר עַל דְּרָךְ תְּמוֹנָתָהּ, מֵאֵי תְמוֹנָתָהּ מֵה בֵּא לְרַמּוֹז שֶׁאִמַר תְּמוֹנָתָהּ. כְּמֵה דְאֵת אָמַר אלא הוא כמו מה שנאמר (במדבר יב) וְתְמוֹנַת יְהוָה יִבִּיט דהיינו שז"א הנקרא הוי"ה נראה ע"י המלכות בתמונה אל הנביא וכן כאן תמונה הוא לשון תמונה כי הנכנסים בפתח עינים שהיא המלכות הם באים אל ראית הז"א (רמ"ק). וְהֵכִי אֲוִקִימָנָא, תְּמֹר אֲוִקִימַת מְלָה לְתֵתָא, וּפְרַחַת פְּרַחִין וכן פירשנו שתמר העמידה ועשתה פעולה למטה שעל ידה נתקנו ער ועונן ואז היא הפריחה פרחים שהולידה את פרץ זורח, וְאֲנִיצַת עֲנַפִּין בְּרֹזָא דְמְהִימְנוֹתָא ואז היא הניצה ענפים שמהם השתלשל מלכות בית דוד ומלך המשיח בסוד המלכות הנקראת אמונה כי בה מושרשת מלכות בית דוד (רמ"ק מק"מ).

אור הרשב"י

[קסא] וביאר השם משמואל על מש"כ ופסח ה' על הפתח, היינו דאמרו ז"ל פתחו לי כחודה של מחט ואני אפתח לכם כו', וישראל במצרים לא היו יכולין לפתוח אף כחודה של מחט וזה ופסח על הפתח הוה והביא הנאולה בחסד עליון לבד.

הלימוד היומי

וַיְהוּדָה עוֹד רָד עִם אֵל וְעַם קְדוּשִׁים נֶאֱמָן ואף יהודה לא קלקל

במעשה זה, מפני שיבמה נקנית אפילו בלא מתכון כי נאמר בפסוק ויהודה עוד

רד עם אל, דהיינו שיהודה שהוא בחינת הו"א הוא מתחבר עם המלכות הנקראת אל, והוא

עם קדושים נאמן (רמ"ק). (הושע יב) וכתוב **וַיִּרְאֶה יְהוָה יְהוּדָה** דהיינו שיהודה שהוא

סוד ז"א ראה את המלכות הנקראת תמר שהיא מלאה בדינים כי תמר הוא גימטריא שתי

פעמים ש"ך דינים **וַיַּחֲשְׁבֶהָ לְזוֹנָה וְגו'** ולכן חשבה לזונה כי ראה את לילי"ת

הזונה המרשעת אחוזה בה ויונקת ממנה. **כְּמֵה דְאֵת אָמֹר** והוא כמו שנאמר,

(משלי ל) **כִּן דֶּרֶךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת** כי דרך אשה מנאפת לאחוז ולניק משמות

אלהי"ם שביסוד נוק' דקדושה ולכן חשב אותה ז"א לבחינת זונה. **כִּי כִסְתָה פָּנֶיהָ**

כי המלכות בהתגברות הדינים כיסתה פניה מבני האדם שלא ידעו להתרחק ממנה,

וְאוֹקִימָנָא ולמדנו שמש"כ **כִּי כִסְתָה פָּנֶיהָ, כְּמֵה דְאֵת אָמֹר**

הוא כמו מה שנאמר, **אָכְלָה וּמָחַתָּה פִּיהָ** דהיינו שהמלכות אכלה והתמלאה

בדינים ואז היא מחתה פיה והסתירה את פניה מבני האדם שלא ידעו להתרחק מדיניה,

אוֹקִידַת עֲלָמָא בְּשִׁלְהוּבוּי, וְאָמְרָה לֹא פְעַלְתִּי אֲוֹן ואז

המלכות שורפת את העולם משלהבת תוקף דיניה והיא אומרת לא פעלתי און כי העוונות

של התחתונים גרמו לזה. **מַאי טַעְמָא** ומה הטעם שבני האדם לא יודעים להיזהר

מדיני המלכות. **בְּגִין כִּי כִסְתָה פָּנֶיהָ, וְלִית מֵאֵן דִּידַע**

אוֹרְחָהָא, לְאַשְׁתְּזָבָא מְנָה אלא משום שהמלכות כסתה פניה ואין מי

שיודיע את דרכיה איך להינצל מדיניה. ומש"כ **וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל הַדָּרֶךְ, אֶל**

הַדָּרֶךְ מִפֶּשׁ, לְאֵתְחַבְּרָא תוֹרָא בְּסוּמְקָא הכוונה ליסוד הנקרא

דרך, דהיינו שז"א הטח עצמו אל המלכות להאיר לה בכדי שתבוא לפניו ויטייחד עימה ביחוד פנים בפנים ואז יתחבר החסד שהוא לבן עם הגבורה שהיא אדומה ויתמתקו כל הדינים. ומש"כ וַיֹּאמֶר הָבָה נָא אָבִא אֵלַיךְ וְגו', הָא אוֹקִימָנָא הָבָה בְּכָל אַתָּר שביארנו שבכל מקום לשון הבה הוא לשון הזמנה דהיינו שז"א אומר למלכות שתומיני את עצמך להטהר מאחיות החיצונים ותכיני את עצמך בכדי לקבל את קישוטי החסדים אל הייחוד וע"י ההזמנה הזאת מתמתקת קצת המלכות מדיניה.

כִּי לֹא יָדַע כִּי כָּלְתוּ הִיא. כִּי כָּלְתוּ הִיא דְּעֵלְמָא היינו שהמלכות מכלה את העולם ע"י דיניה, מְתַרְגְּמִינָן אֲרִי שְׂעִייתָא דְּעֵלְמָא הִיא ואנו מתרגמים את הפסוק מלשון הרי כליית העולם היא כי ע"י דיניה יכול העולם להתכלות. מֵאִי טַעְמָא לָא יָדַע ומה הטעם שלא ידע שהמלכות יכולה לכלות את העולם מדיניה. בְּגִין דְּהָא מְנַהֲרָן אֲנַפְהָא, לְקַבְּלָא מְנִיָּה, וְאִזְדְּמָנָא לְאַתְּבַסְמָא וְלִרְחֻמָּא עֵלְמָא אלא משום שהיא הזמינה את עצמה בהארת פניה בכדי לקבל מז"א את החסדים ובוזה נתמתקו במקצת דיניה וכבר היא מזומנת להמתק מדיניה ולרחם על העולם ולכן אין דיניה ניכרים בה (מק"מ). **כִּי כָּלְתוּ הִיא,** דָּא פְּלָה מְפִישׁ פירוש אחר הכוונה לכלה ממש שהיא המלכות שז"א לא ידע וחשש לדיניה בגלל שהיא תמיד אהובה עליו ככלה לבעלה (מק"מ), דְּכַתִּיב, (שיר השירים ד) אֲתִי מְלַבְּנוֹן פְּלָה שפירושו שז"א אומר לכלה שהיא המלכות שבגלל שאת נאצלת יחד אתי מהחכמה הנקרא לבנון אז לכן את אהובה

עלי ואיני יודע וחושש לדינך.
הלימוד

וַתֹּאמֶר מַה תִּתֶּן לִי כִי תָבֵא אֵלַי. הִשְׁתָּא כֻּלָּה בַּעֲיָא
 תְּכַשִּׁיטָהּא המלכות צריכה את תכשיטיה בכדי להיטהר מאחיות
 החיצונים ושיוסרו ממנה כל הדינים ולכן ז"א אומר. וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדֵי
 עֲזִים מִן הַצֹּאן שפירושו שאני יסיר ואשלח את החיצונים הנקראים עזים ואז יתוקן
 המלכות וכל בחינותיה (רמ"ק). לְמַלְכָּא דְהוּוּה לִיּוּה בְּרָא מֵאִמְהוּ
 חֲדָא, וְאֲזִיל בְּהִיכְלָא והוא משל למלך שהיה לו בן שנולד ממשפחה אחת
 שהוא הסמא"ל והוא היה הולך אותו הבן ומסתובב בהיכלו, בְּעָא מְלָכָא
 לְאַתְנִסְבָּא בְּמִטְרוֹנִיתָא עֲלָאָה, וְלֹאֲעֲלָאָה בְּהִיכְלִיּוּה וְאִז
 רצה המלך להתחתן עם המלכה העליונה ולהכניסה להיכלו. אָמְרָה מֵאֵן יְהִיב
 לִיּוּה בְּהִיכְלִיּוּה דְמְלָכָא (נ"א מאן יְהִיב לִיּוּה לְדִין בְּהִיכְלִיּוּה דְמְלָכָא וְאִז אמרה
 המלכה מי נתן רשות לבן הזה להסתובב בהיכל המלך. אָמַר מְלָכָא), אָמַר
 מְכָאֵן וְלֹהֲלָאָה אֲשֶׁרֶד וְאַתְרִיד לְבָרָא דְאִמְהוּ מֵהִיכְלָא
 דִּילִי וְאִז אמר המלך למלכה שמכאן ואילך אני אשלח ואגרש את בן השפחה הזאת
 מהיכלי.

כַּךְ נִמֵּי הֶכָּא, אָנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדֵי עֲזִים מִן הַצֹּאן וְכֵן כֵּאֵן מִשׁ"כ
 אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן פירושו שז"א יגרש את החיצונים מהיכל המלכות.
 וְהָא אוֹקִימְנָא, בְּלֹא תְבַשִּׁל גְּדֵי וכבר פירשנו על מש"כ לא תבשל גדי
 שפירושו שגדי הוא הדינים ולכן ז"א יסיר את הגדי שהוא דיני החיצונים מהמלכות. וְכֹל
 אֵינּוֹן בְּסִטְרָא דְבְּכּוֹר בְּהִמָּה קָא אָתּוּ וְכֵן ז"א יגרש את כל אלו
 החיצונים הבאים מצד בכור בהמה שהוא הצד של הסט"א. וְעַל דָּא לָא פְּתִיב
 הלימוד היומוי